

1905 год. е възлизалъ на 426,872 глави, 1910 г. на 411,978 глави; 1920 г. 418,209 глави; 1926 г. на 448,208 глави и презъ 1934 г. на 374,997 глави. Отъ приведенитъ по-горе цифрени данни се вижда, че количеството на биволския добитъкъ презъ последнитъ 25 години, съ малки колебания, е останало почти непроменено. Даже презъ последнитъ 8 години (отъ 1926 до 1934), които се характеризиратъ съ силно намаление на едрия рогатъ добитъкъ, **броя на биволитъ е намалелъ съ 73,211 глави, а тоя на говеждия добитъкъ съ 319,813 глави. А това показва, че биволовството макаръ и екстензивенъ клонъ на животновъдството заема едно важно мѣсто въ земеделското стопанство и презъ последния кризисенъ периодъ е запазило въ сравнение съ говедовъдството по-голяма стабилностъ.** Нашия земеделски стопанинъ е добре оценилъ стопанскитъ качества на бивола и е силно привързанъ къмъ него.

Биволовството е добре застъпено въ нѣкои планински и полупланински райони на страната и особено въ низкитъ мочурливи мѣста, където се произвежда висококачествено сѣно, въ което преобладаватъ киселитъ треви.

**Като работно животно бивола превъзхожда коня и говедото.**

Биволското млѣко е два пѣти по-богато на мастни вещества отъ кравето млѣко, поради което биволицата се твърде много цени отъ нашето население, като млѣкодайно животно при производството на масло за вътрѣшна консумация. **Може да се наброятъ много села въ България, като с. Енина, Казанлъшко, Александрово, Ловешко и др. на които дохода отъ продажбата на биволско масло съставлява едно отъ най-значителнитъ имъ приходи пера.**

Въ сранение съ останалитъ домашни животни, бивола използва най-добре малоценния грубъ фуражъ, сламата, плѣвата, царевичака и киселото ливадно сѣно. Ако се хвърли погледъ върху броя на биволския добитъкъ въ отдѣлнитъ области и разпредѣлението на обработваемата площъ по култури и културни видове, ще констатираме известна зависимостъ. Въ околии съ повече естествени ливади и по-голямо производство на люцериново, фиевосьно и другъ доброкачественъ тревенъ фуражъ, е застъпено по-силно коневъдството и говедовъдството. А въ зърненопроизводителнитъ околии съ низки и мочурливи мѣста, както и въ такива съ високо изложени ниви, съ глинестопѣськливи почви, където се произвежда главно пшеница, ечемикъ и ржъ и по-малко е застъпена люцерината, фийя и мохара, главното млѣкодайно животно е биволицата, понеже използва най-добре сламата